

d'ésser necessària una reforma completa en els preceptes socials referents a la vida sexual encara avui dominants, a l'objecte de què resultessin més en consonància amb les modernes ensenyances científiques. En el Congrés de Berlín, el Dr. Hirschfeld va presentar un raonadíssim treball referent a la necessitat de tractar científicament, i a la llum del dia, totes les formes de la vida, i el Dr. Lischutz en presentà un altre que era un estudi complet de la pedagogia sexual.

A Itàlia, una associació similar a les abans citades, presidida pel professor Mingazzini, s'ocupa, també, d'aquestes qüestions, avui dia tan interessants. En les nacions d'Europa i d'Amèrica, de crèdit científic reconegut, hi són celebrats, periòdicament, Congressos internacionals que tenen per objecte l'estudi d'aquests problemes biològics i socials.

Deia Mme. Montreuil-Strauss, en un Congrés d'Higiene Social, que era precís el fer comprendre a tothom, d'una vegada i per sempre, que és cosa altament necessària el que siguin infiltrades dintre l'ànima dels infants, abans del desenrotllament de la seva sexualitat, les idees referents a la maternitat, la seva bellesa i les responsabilitats que ella inclou, que coneguin els dolors i les joies que comporta, a l'objecte de què siguin aquestes idees les que predominin sobre l'adolescent, sempre que sigui evocat l'acte sexual.

Tots els educadors, tots els sociòlegs, convenen en considerar com a sumament perillosa la tàctica usual de no parlar a l'adolescent d'aquestes qüestions, deixant-lo que, inquiet, satisfaci la seva curiositat a l'aventura. També convenen tots que les lliçons sobre educació social no han pas d'ésser donades col·lectivament, com solen ésser donades les lliçons de coses, sinó que la dita educació ha d'ésser individual.

Quan aquesta educació sigui practicada dintre de la família, la mare prudentment tindrà cura d'advertir a la filla; i el pare, com a circumspecte, procurarà d'iniciar al fill. Quan els pares no es sentin ben imposats de la forma en què cal proporcionar aquesta educació als seus fills, serà millor que confiïn aquesta missió als mestres respectius. Aquests, amb aquest objecte, haurien de rebre tots una educació especial en aquest sentit, conforme ja ve fent se en els pobls més moderns. Tolouss opina que el metge és qui pot proporcionar millor aquesta educació a l'adolescent. El metge podria aprofitar, per a la dita edu-

cació, l'avinentesa d'una visita sol·licitada per la família, ja fos sol·licitada directament per a aquest objecte o cercant un altre pretext qualsevol.

Hom ha de proporcionar aquesta educació, valent-se de la mare, del mestre o del metge, abans qu no hagi pogut ocórrer algun dels xocs emotius ja referits abans i se li ha de proporcionar, sense encarcaraments de gravetat, amb to afectuós, parlant de la qüestió sense dissimular, ni vaguetats ni restriccions. Se li ha de dir clar tot allò que calgui dir-li.

Comportant-se així, hom evitarà els xocs emotius que, sovint, sofreixen les noies en ocasió de presentar-se les primeres regles; xocs emotius que algunes vegades ocasionen trastorns tan greus com l'epilèpsia.

Hom tindrà de vigilar que l'adolescent no es lliuri als vicis solitaris i hom procurarà, per mitjans indirectes i enraonades recomanacions, fer-li comprendre la conveniència de no lliurar-se als referits vicis, però hem d'evitar, també, sobretot amb els nois, de caure pel costat oposat, o sigui, d'exagerar-los els perills que aquell vici reporta, presentant-los-hi com un pecat imperdonable o com un vici horrible, puix que, amb això, no aconseguim esmenar el mal i, en canvi, hom els ocasiona, ben sovint, remordiments, escrúpols i temors que l'ensopeixen i l'omplen d'angoixa.

En una paraula, per un costat, hem d'evitar totes aquelles causes que poden incitar als vicis solitaris, com p. e., l'estrenyiment habitual, la fimosi del membre, els cucs intestinals, especialment els oxiurs que produeixen intensa pruija en la regió anal i condueixen a l'excitació genèsica; s'ha d'evitar que tinguin massa roba al llit i que hi estiguin massa tous; s'han d'evitar tota mena d'irritacions locals. I, per l'altra banda, l'adolescent ha d'estar assabentat dels perills reals que reporten els indicats vicis, però sense exagerar la nota amb observacions depriments.

Els pares han de tenir en compte les característiques especials d'aquesta edat i, sobretot, que aquella conducta de l'adolescent, sovint ben estrambòtica i que tant exaspera els pares, és cosa pròpia de l'edat i que, de no fer-se ben bé càrrec de què és cosa pròpia de l'edat, risquen de perdre l'afecte i la confiança dels seus fills.

Els pares, davant de les extravagàncies dels seus fills adolescents, s'irriten contra dels mateixos i solen fer-los objecte de renys severos. Els pares no saben avenir-se que aquell fill fins lla-